

РЕШЕНИЕ

№ 405

гр. Козлодуй, 14.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КОЗЛОДУЙ, IV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Л. Крумова

при участието на секретаря Стела Б. Бочева
като разглежда докладваното от Николинка Л. Крумова Гражданско дело № 20231440100271 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

От С. В. Б., ЕГН:***** чрез процесуалния й представител адв.Г.П. от АК – Враца против „ ЛИДЛ България „ ЕООД ЕНД КО КД, ЕИК:131071587, със седалище и адрес на управление с.Равно поле, общ.Елин Пелин, обл.София, ул.“ Трети март „ №1, представлявано от „ Лидл България „ ЕООД, със седалище и адрес на управление с.Равно поле, общ.Елин Пелин, обл.София, ул.“ Трети март „ №1, ЕИК:130993772, е предявен иск както следва:

- с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ - за признаване на незаконно уволнението, извършено със заповед №40-РП/07.02.2023г., издадена от ответното дружество чрез пълномощника си Десислава Валентинова Г. и неговата отмяна;

- с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ – за възстановяване на заеманата от ищцата преди уволнението й длъжност – „ касиер-продавач-сътрудник продажби / обслужващ магазин / „;

- с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 от КТ – за осъждане на ответника за заплащане на парично обезщетение за шестте месеца следващи уволнението – от 07.02.2023г. до 07.08.2023г., през които ищецът не е полагал труд по трудово правоотношение в размер на 7515.00 лева / седем хиляди петстотин и петнадесет лева / , ведно със законната мораторна лихва от датата на подаване на исковата молба – 14.03.2023г. до окончателното изплащане на сумата;

- с правно основание чл.224, ал.1 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 120.00 лева / сто и двадесет лева /, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2023г. в размер на 2 работни дни, ведно със законната мораторна лихва от датата на подаване на исковата молба – 14.03.2023г. до окончателното изплащане на сумата;

Претендират се и направените по делото разноси.

В исковата молба се твърди, че ищцата по силата на безсрочен трудов договор от 29.10.2015г., сключен с ответното дружество, е заемала към последния длъжността „ касиер-продавач-сътрудник продажби / обслужващ магазин / „Сочи се, че поради заболяване и извършена хирургична интервенция през 2022г., ищцата е ползвала продължителен болничен отпуск. След като се върнала на работа, на 25.02.2023г., ответникът ѝ връчил заповед №40-РП/07.02.2023г., с която прекратявал трудовия договор на основание чл.325, т.1 от КТ – по взаимно съгласие на страните. Твърди се, че след прекратяването на трудовото правоотношение, ищцата не е отпочвала работа по друго трудово правоотношение, както и, че същата търпи вреди в размер на месечното ѝ брутно трудово възнаграждение за период от 6 месеца. Твърди се още, че на ищцата не ѝ е било изплатено обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за 2023г..

Отразено е, че докато ищцата е работела към ответника, не е ползвала дължимия ѝ платен годишен отпуск за 2023г., както и, че в заповедта за прекратяване на трудовия договор е било отразено, че ѝ се дължи обезщетение по чл.244, ал.1 от КТ за неизползвания платен годишен отпуск, без да е посочен размера му.

В подкрепа на иска са представени заверени копия от следните писмени доказателства: допълнително споразумение към трудов договор от 29.10.2015г., с дата 26.02.2021г.; допълнително споразумение към трудов договор от 29.10.2015г., с дата 30.11.2021г.; Заповед №40-РП/07.02.2023г.; трудова книжка №37 на ищцата; служебна бележка от Агенция по заетостта; справка от ТР.

В срока за отговор по чл.131 от ГПК от ответника, чрез процесуалния му представител – адв.А. А. и адв.С. С., е постъпил писмен такъв.

Видно от същия, според процесуалния представител на ответното дружество исковата молба е неоснователна.

С отговора не се оспорва наличието на валидно сключено трудово правоотношение между страните на основание трудов договор от дата 29.10.2015г., по силата на който ищцата е заемала длъжността „ касиер-продавач-сътрудник продажби / обслужващ магазин / „, с код по НКПД 5249-0001.

Твърди се, че на 07.02.2023г. ищцата е подала до работодателя писмено предложение за прекратяване на трудово правоотношение по взаимно съгласие, което е било прието от ответното дружество още на същия ден, като

ищцата е била уведомена за приемането на предложението, срещу което е положила и подписа си.

Не се оспорва и издаването на Заповед №40-РП/07.02.2023г. на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие на страните.

С отговора се оспорва твърдението на ищцата, че никога не е подавала молба и не е изразявала искане за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, както и твърдението, че заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е неправилна и незаконосъобразна, и че не са налице фактическото и правното основание за прекратяването, отразени в заповедта. Оспорва се и претенцията на ищцата, че не ѝ е било изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2023г..

На следващо място се счита, че предявените искове са недопустими. В тази връзка се сочи, че исковата молба е бланкетна и не отговаря на изискванията на чл.127, ал.1, т.4 от ГПК, вр.чл.129 от ГПК, а твърденията наведени в същата били лаконични и липсвала конкретизация и обосновка. Счита се, че ищцата не е направила изложение на фактите и обстоятелствата, на които се основават исковете ѝ, което нарушавало пълноценното упражняване правото на защита на ответното дружество, а липсата на реквизита по чл.127, ал.1, т.4 от ГПК, водел след себе си до нередовност на исковата молба.

Сочи се, че по отношение на твърдението на ищцата, че никога не е подавала молба и не е изразявала съгласие за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие се сочи, че трудовото правоотношение на ищцата е било прекратено напълно законосъобразно и отразявало валидната и припокриващата се воля на страните. Соци се, че ищцата е подала писмено предложение до работодателя да бъде освободена от заеманата длъжност, считано от 07.02.2023г., както и, че предложението ѝ е било прието на същата дата с резолюция „ съгласен съм „ върху документа, като работодателят е връчил заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ. Твърди се, че твърдението на ищцата, че никога не е подавала молба за прекратяване и не е изразявала съгласие е изцяло невярно и противоречало на обективната истина, като самата С. Б. е признала с резолюция „ уведомена съм, че предложението за прекратяване е прието „ и е положила подписа си.

Счита се, че и двете страни с оглед на гореизложеното са формулирали и обективирали взаимната си воля за прекратяване на трудовото правоотношение, както и че същото е било прекратено законосъобразно и в предвидената от закона писмена форма.

Счита се още, че несъстоятелно и необосновано било и твърдението на ищцата за незаконосъобразност и неправилност на процесната прекратителна заповед, като твърдението на същата, че не е налице фактическо и правно основание за прекратяване на трудовия ѝ договор, било несъстоятелно и

необосновано.

В тази връзка в отговора са изложени твърдения, че процесната заповед констатира изразената взаимна воля на страните да прекратят за в бъдеще трудовото правоотношение, което било обективизирано в предложение за прекратяване на трудовото правоотношение от 07.02.2023г. Сочи се, че самата заповед имала изцяло констативен характер и не инкорпорира отделно изявление, а отразявала вече постигнатото съгласие. Отражено е, че фактическите обстоятелства, свързани с постигането на взаимното съгласие се доказвали от писмените документи, които ответното дружество представляло по делото. Сочи се, че от една страна ищцата не била навела конкретни пороци на заповедта, а от друга – последната нямала законово задължително съдържание и издаването ѝ не пораждало конститутивния ефект на прекратяването по взаимно съгласие. Счита се, че волята на страните е била отразена валидно, а правоотношението е било прекратено от момента, в който приемането на предложението е достатъчно у предложителя, като в настоящия случай всички тези събития съвпадали като дата – 07.02.2023г..

С оглед гореизложеното се счита, че фактическото и правното основание за прекратяването на трудовото правоотношение с ищцата са налице, поради което нито заповедта, нито прекратяването били незаконосъобразни.

По отношение на исковете с правно основание чл.344, ал.1, т.2 и т.3 от КТ, вр.чл.225 от КТ се сочи, че доколкото стореното уволнение е било законно и главния иск е изцяло неоснователен, недоказан и несъстоятелен, се счита, че и акцесорните искове за възстановяване на работа и за заплащане на обезщетение в размер на 7515.00 лева следвало да бъдат отхвърлени.

По отношение на иска с правно основание чл.224 от КТ се сочи, че искът е изцяло неоснователен, доколкото работодателят е изплатил обезщетението за неизползван платен годишен отпуск, поради което претенцията на ищцата била напълно погасена. Отражено е, че се представя фиш за изплатено трудово възнаграждение за месец февруари 2023г., от който било видно, че натрупаният неизползван платен годишен отпуск към датата на прекратяване е в размер на два дни, като обезщетението по чл.244 от КТ е било изплатено с последното възнаграждение.

Прави се искане предявените искове да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани, като се претендират и направените от ответника разноски.

Към отговора са представени заверени копия от следните писмени доказателства: предложение за прекратяване на трудово правоотношение по взаимно съгласие, изхождащо от ищцата и приемане на предложението от ответното дружество; фиш за изплатено трудово възнаграждение от месец февруари 2023г..

С молба вх.№4081/16.05.2023г., ищцата заявява, че оспорва отговора и приложеното към отговора на исковата молба предложение за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение по взаимно съгласие, като се излагат

твърдения, че нито ръкописния текст в заявлението, нито двата подписа в него са положени от нея. Прави се искане за назначаване на съдебно – графологична експертиза.

С молба вх.№5445/30.06.2023г., ищцата заявява, че освен автентичността на предложението оспорва и верността на изложеното в него. В тази връзка се сочи, че в изпратения ѝ препис липсвали данни до кого е адресирано предложението.

Сочи се, че в отговора било посочено, че предложението е подадено от ищцата на 07.02.2023г., както е било и отразено в него, а е било входирано на 09.02.2023г., без да е отразено ясно къде е входирано – в гр.Козлодуй или в гр.София. Излагат се твърдения, че ищцата не е ходила в гр.София, като се твърди, че това налагало извод, че входирането е станало в гр.Козлодуй. Този извод се подкрепял и от наличието на втора дата на входиране – 10.02.2023г. в „Лидл България“, ЕООД Ко КД, гр.София, както било отразено върху предложението. Счита се, че от горното може да се направи извод, че предложението е било препратено от гр.Козлодуй на гр.София, където е седалището на ответното дружество.

Отразено е, че след като е получил предложението за прекратяване на трудовия договор на 10.02.2023г., когато се предполагало, че се е запознал с него, физически било невъзможно да се даде съгласие за прекратяване на трудовия договор още на 07.02.2023г., когато още не го е бил получил и не се е бил запознал с него.

Оспорва се и фактът, че подписът в предложението за ръководител е бил положен от посоченото за ръководител лице.

Отразено е, че при посочените данни не е било налице фактическото и правно основание за уволнението на ищцата по взаимно съгласие, тъй като същата нито е била подавала такава молба, нито е била уведомявана по съответния ред за евентуалното ѝ приемане, в случай, че се приеме, че е подала такава в преклузивния 7-дневен срок по чл.325, ал.1, т.1 от КТ, поради което се счита, че „предложението“, не е прието.

Ищцата оспорва допълнението към отговора на исковата молба и приложеното към него платежно нареждане за превод на сумата от 346.20 лева. Изрично било посочено в него, че сумата, посочена в платежното нареждане представлява работна заплата за месец февруари 2023г., а не обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2023г. Прави се искане да бъде взето предвид, че сумата е била преведена на 15.03.2023г., а исковата молба е била входирана в съда на 14.03.2023г., поради което разноските по отношение на този иск следвало да останат за сметка на ответника, дори да се приемело, че тази сума или част от нея представлява обезщетение за неизползван отпуск.

Съдът, като анализира и прецени доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните е било налично валидно сключено трудово правоотношение на основание трудов договор от дата 29.10.2015г., по силата на който ищцата е заемала длъжността „ касиер-продавач-сътрудник продажби / обслужващ магазин / „.

На 26.02.2021г. между страните е било подписано допълнително споразумение към трудов договор от 29.10.2015г..От съдържанието на същото се установява, че ищецът и ответното дружество са страни по трудов договор от 29.10.2015г. в предприятие на ответното дружество.Установява се още, че по силата на допълнителното споразумение по съгласие на страните е бил променен трудовия договор в частта „ длъжност и характер на работа „, като работодателят / ответното дружество / е възложило на работника / ищцата / да изпълнява длъжността „ касиер – продавач – сътрудник продажби „, филиал / обслужващ магазин /, код по НКПД №52490001.

На 30.11.2021г. между страните е било подписано допълнително споразумение към трудов договор от 29.10.2015г..От съдържанието на същото се установява, че страните по взаимно съгласие са изменили трудовия договор на основание чл.119, вр.чл.118, ал.3 от КТ в частта „ Възнаграждение „, като са уговорили, че работникът ще получава основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1209.00 лева, считано от 01.12.2021г..

На 07.02.2023г. до упълномощените представители на ответното дружество от ищцата било отправено предложение за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие.В същото било отразено, че ищцата предлага на Цв.Г. да прекратят трудовото й правоотношение по взаимно съгласие на основание чл.325, т.1 от КТ, считано от 07.02.2023г..В предложението е посочено, че в случай, че същото бъде прието, ищцата да бъде уведомена в предвидения в КТ седемдневен срок, считано от получаване на съобщението.Посочено е още, че в случай, че предложението не бъде прието, същото да се счита за предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение с ответното дружество на основание чл.326, ал.1 от КТ.

Видно от реквизита на предложението, попълващ се от упълномощен представител на ответното дружество, в случая - Ц.Г., от ответното дружество още на същата дата – 07.02.2023г., е дадено съгласие на отправеното предложение.

Видно също от предложението, отново на 07.02.2023г. ищцата е положила подпис в реквизита, в който е посочено, че същата е уведомена, че предложението й за прекратяване на трудовия договор е прието.

От ответното дружество била издадена Заповед №40-ПП/07.02.2023г., с която на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ / по взаимно съгласие на страните, изразено писмено, въз основа на постъпило на 07.02.2023г. от работник/служител предложение за прекратяване на трудово правоотношение и постигнато съгласие /, е било прекратено трудовото правоотношение на ищцата по трудовия договор, сключен на 29.10.2015г., считано от 07.02.2023г..

В заповедта е отразено, че считано от датата на прекратяване, работникът/служителят се освобождава от задълженията си, свързани с длъжността, заемана от него съгласно трудовия договор.

Посочено е, че работодателят ще заплати на работника/служителя дължимото до датата на прекратяване трудово възнаграждение, както и, че към момента на прекратяване на трудовия договор работникът/служителят има неизползван платен годишен отпуск в размер на два дни, като работодателят ще му заплати дължимото парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск съгласно чл.244 от КТ в размер на 119.98 лева.Отразено е, че тези суми представляват всички дължими суми, свързани с изпълняваните от работника/служителя до датата на прекратяване функции съгласно трудовия договор, както и, че работодателят не дължи на работника/служителя никакви допълнителни възнаграждения, обезщетения или компенсации, или каквито и да е други суми във връзка или по повод сключването, изпълнението и прекратяването на трудовия договор.

Заповедта е била връчена на ищцата на дата 25.02.2023г..

От приложената от „ Агенция по заетостта „, „ Бюро по труда „, гр.Козлодуй служебна бележка се установява, че ищцата е била регистрирана като търсещо работа лице по постоянния си адрес в бюро по труда на 28.02.2023г..

От заключението на изготвената по делото съдебно – счетоводна експертиза се установява, че през 2022г. ищцата е ползвала продължителен отпуск по болест, поради извършена хирургична интервенция.Отразено е, че месец февруари 2023г. е последния работен месец на служителя.

Посочено е, че с допълнително споразумение от дата 30.11.2021г. към трудов договор от 29.10.2015г., на ищцата, считано от 01.12.2021г. е било определено основно месечно възнаграждение в размер на 1209.00 лева.

Вещото лице е установило, че размерът на brutното трудово възнаграждение на ищцата за месецът, преди прекратяване на трудовото правоотношение – януари 2023г., е в размер на 1259.78 лева.Стойността на БТВ е била формирана от сбора на основната заплата за действително отработеното време / 1134.73 лева /, възнаграждението за прослужено време/клас в размер на 47.66 лева и възнаграждението за престой в размер на 77.39 лева.

Вещото лице, след като е взело предвид определеният в трудовия договор размер на полагаемия годишен отпуск по чл.155 от КТ и след съобразяване на датата на прекратяване на трудовия договор – 07.02.2023г., е изчислило броя дни, които ищцата е имало право да ползва платен годишен отпуск в периода от 01.01.2023г. до 06.02.2023г..Дадено е заключение, че в този период същата е имала право на два дни платен годишен отпуск, който същата не била използвала, като във фиша ѝ за начислена заплата за месец февруари 2023г., тези дни били посочени като отпуск с право на ползване през текущата година.

Отразено е, че брутното възнаграждение на ищцата за месец февруари 2023г. било определено от ответното дружество в размер на 426.96 лева, като същото включвало – 60.45 лева – основна заплата/заработка; 02.54 лева – сума за прослужено време/клас; 55.02 лева – бонус присъствие; 188.97 лева – престой и 119.98 лева – обезщетение за неизползван отпуск.

Посочено е, че след приспадане от възнаграждението за месец февруари на задължителните осигуровки, които се начислявали за сметка на служителя, ищцата е следвало да получи 346.20 лева нетна заплата. Тази сума е била преведена от ответното дружество по банковата сметка на ищцата на 15.03.2023г. с платежно нареждане за кредитен превод и с основание за превода – „ работна заплата за м.02.2023г. „. Отразено е още, че в преведената от ответното дружество сума от 346.20 лева, е било включено обезщетение в размер на 119.88 лева, което се дължало за неизползваните от ищцата два работни дни платен годишен отпуск за 2023г. на основание чл.244 от КТ.

В заключение е посочено, че изплатения размер на обезщетението за неизползването на платен годишен отпуск по чл.244, ал.1 и л.2 от КТ, правото на който не е погасено по давност е в размер на 119.98 лева.

В съдебно заседание вещото лице поддържа изцяло даденото заключение. Сочи, че по принцип, когато се прави превод на заплата за месеца, за който същата следва да бъде изплатена е било логично в нареждането за кредитен превод, платецът на дохода за запише като основание „ изплащане на заплата за месец „. Посочва, че обикновено във фиша за заплата били изброени всички начислявания съгласно КТ, които лицето трябва да получи за положен труд, като същите не се посочвали в нареждането за кредитен превод, тъй като са прекалено много. Поради това заплащането на заплата е било съпроводено с фиш, с подробна информация.

Уточнява се, че във фиша за заплата за месец февруари, са посочени полагаемия брой дни за платен отпуск до датата на освобождаването. Също така се уточнява, че по закон, дохода по предходния месец е следвало да се изплати до 25-то число, но всяко дружество приемало свои правила и можело да изплати по – рано. В случая на ищцата е следвало да ѝ се изплати възнаграждението до 25.03.2023г., като същото било изплатено на 15.03.2023г., ведно с всички допълнителни възнаграждения, дължими по трудовия договор.

По делото е назначена и изготвена съдебно – графична експертиза. От заключението на същата се установява, че двата подписа за „ работник/служител „ в предложението за прекратяване на трудово правоотношение по взаимно съгласие от дата 07.02.2023г. са изпълнени от ищцата С. В. Б..

От заключението се установява, че вещото лице е използвало за сравнителен материал подписи, изпълнени от ищцата в заявление за издаване на документи за самоличност на български граждани вх.№1242/25.03.2011г. с приложена разписка за получаване на документа от дата 26.04.2011г. и в

заявление за издаване на документи за самоличност на български граждани вх.№1313/21.04.2021г. с приложена разписка за получаване на документа.

Прекратяването на трудовия договор на някое от общите основания по чл.325 от КТ, е в резултат на съгласуваната воля на страните по него, изразена при сключването му или при прекратяването, или поради настъпване на обстоятелства, които правят неизбежно прекратяването му. Поради това страните не си дължат предизвестие.

Съгласно чл.325, ал.1, т.1 от КТ, трудовият договор се прекратява, без която и да е от страните да дължи предизвестие, когато е по взаимно съгласие на страните, изразено писмено. Страната, към която е отправено предложението, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му. Ако тя не направи това, смята се, че предложението не е прието.

Съгласието на работодателя може да се изрази и чрез връчване на заповед за прекратяване на трудовия договор, но това следва да се извърши в 7-дневен срок от получаване на предложението / Решение №326/19.05.2010г., постановено по ГД №706/2009г., 4-то г.о. на ВКС /. Ако са изпълнени изискванията на чл.325, ал.1, т.1 от КТ и работодателят е уведомил работника/служителя, че приема предложението, заповедта може да се издаде и по – късно, защото съгласието вече е постигнато, а заповедта само го констатира / Решение №525/26.04.2006г., 3-то г.о. на ВКС и Решение №1333/19.01.2009г., постановено по ГД №704/2005г., 3-то г.о. на ВКС /. Трудовият договор се прекратява в момента на съвпадането на двете волеизявления, което настъпва с получаването на отговора, а издаването на последващ акт за прекратяване на трудовия договор има само констативно действие.

Волеизявлението за съгласие следва да бъде направено в писмена форма, но разпоредбата на чл.325, ал.1, т.1 от КТ не поставя изискване за писмено уведомяване за взетото становище. Уведомяването може да бъде извършено и по друг начин и да бъде доказано с всички доказателствени средства / Решение №521/30.07.2004г., постановено по ГД №1898/2002г., 3-то г.о. на ВКС и Решение №976/15.05.2010г., постановено по ГД №1969/1999г., 3-то г.о. на ВКС /.

Не е спорно и е установено от събраните по делото доказателства, че между страните е съществувало безсрочно трудово правоотношение, по силата на което ищцата е изпълнявала при ответника длъжността „ касиер – продавач – сътрудник продажби „, филиал / обслужващ магазин /, код по НКПД №52490001, че е била издадена Заповед №40-РП/07.02.2023г. и че трудовото правоотношение е било прекратено на посоченото в заповедта основание.

В процесния случай спорния въпрос между страните, обуславящ и изхода на иска по чл.325, ал.1, т.1 от КТ се свежда до това, дали предложението за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно

съгласие от 07.02.2023г. изхожда от ищцата / дали е подписано от нея /, т.е. налице ли е фактическото и правно основание за прекратяване на трудовия договор, отразени в заповедта.

В този случай, в тежест на работодателя е да докаже законността на уволнението на ищцата на приложеното от същия прекратително основание.

Законосъобразността на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е поставена в зависимост от това да е възникнало визираното в нея основание, както и същото да е предвидено в глава 16 от КТ „ Прекратяване на трудовото правоотношение „.

Съгласно трайната съдебна практика по приложението на общото основание за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ, по взаимно съгласие трудовото правоотношение може да бъде прекратено само, ако и доколкото и двете страни по него, са изразили волята си за това. Волеизявленията трябва да бъдат направени в писмена форма. Взаимното съгласие е постигнато в момента, в който съвпаднат двете волеизявления за прекратяване на трудовия договор. Съвпадение означава, че волеизявленията и на двете страни имат едно и също съдържание. Необходимо е и уведомяване на насрещната страна за даденото съгласие в преклузивния 7-дневен срок по чл.325, ал.1, т.1 от КТ. Също така, веднъж отправено от работника или служителя писмено предложение до работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие не може да бъде оттеглено след получаването му от работодателя.

От представеното по делото предложение за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие се установява, че на 07.02.2023г. ищцата е депозирала пред представител на ответното дружество предложение за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, в което е обективизирано изявление за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие на основание чл.325, т.1 от КТ, считано от 07.02.2023г. Съдържанието на процесното предложение за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие от 07.02.2023г., придава на същото правна същност и значение на писмено предложение до работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие по смисъла на чл.325, ал.1, т.1 от КТ.

Това предложение е достигнало до представител на ответното дружество работодател същия ден – 07.02.2023г., на който ден последният е приел направеното предложение и е дал съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото основание, с което ищцата е била запозната също на 07.02.2023г..

От горното може да се направи еднозначен извод, че волеизявленията и на двете страни по трудовото правоотношение имат едно и също съдържание - за постигнато взаимно съгласие между страните за прекратяване на трудовото правоотношение, същото е направено в писмена форма и работодателят е уведомил ищцата за становището си по писменото ѝ

предложение в 7-дневния преклузивен срок.Т.е., осъществен е фактическият състав на общото основание за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата по чл.325, ал.1, т.1 от КТ, поради което прекратяването на трудовото правоотношение със Заповед №40-РП/07.02.2023г. се явява законосъобразно.Налице е и съответствие между посоченото в заповедта фактическо основание за прекратяване на трудовото правоотношение и правното основание за издаването ѝ на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ в отправеното от ищцата предложение.

В процесния случай доводите на ищцата за неправилно приложение на материалния закон и необоснованост, съдът намира за неоснователни.

Неоснователно е възражението на ищцата, че не е положила подписа двата подписа за работник/служител в предложението за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие от дата 07.02.2023г..Това ѝ твърдение се оспорва по категоричен начин от заключението на изготвената по делото експертиза.От друга страна не навежда каквито и да е твърдения кога и по какъв начин е изпълнила подписите си в процесния документ, поради което и твърдението ѝ, че не е направила предложение за прекратяване на трудовия договор се явява неоснователно.

Също така ищцата твърди, че се е явила на работа на 25.02.2023г., като не се установява по какви причини не е била на работа в периода от 07.02.2023г. до 25.02.2023г. – датата на връчване на заповедта, което от своя страна също кореспондира с желанието ѝ за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, считано от 07.02.2023г..По делото не се установява и докога ищцата е била в болнични с оглед наведените твърдения в исковата молба, нито кога е следвало да се яви на работа, т.е. не е ясно в този период дали е била в болничен, като следва да се отбележи, че липсват подобни твърдения.Отделно от това, от заключението на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че ищцата за месец февруари е получила от ответното дружество трудово възнаграждение, а именно brutното възнаграждение на ищцата за месец февруари 2023г. било определено от ответното дружество в размер на 426.96 лева, като същото включвало – 60.45 лева – основна заплата/заработка; 02.54 лева – сума за прослужено време/клас; 55.02 лева – бонус присъствие; 188.97 лева – престой и 119.98 лева – обезщетение за неизползван отпуск, което води до извода, че същата е била на работа до 07.02.2023г..

Ирелевантно е обстоятелството в случая от кого е изпълнен ръкописния текст в процесния документ, тъй като с поставяне на подписа си ищецът е направил изявлението, което е отразено в документа, като това обстоятелство не се опровергава от останалите събрани по делото доказателства.Ирелевантно е и обстоятелството кога и къде процесното предложение е било входирано в ответното дружество.Това, че върху него са поставени дати, различни от тези посочени в предложението, а именно 09.02.2023г. и 10.02.2023г. не води до извода, че е невъзможно да се даде

съгласие за прекратяване на трудовия договор още на 07.02.2023г. Точно обратното, обстоятелството, че процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение е била издадена на същата дата, на която е отправено и предложението – 07.02.2023г. означава, че последното е било получено от работодателя именно на тази дата, на която той се е запознал с него, дал е своето съгласие за прекратяване на трудовия договор на процесното основание и е издал заповедта за прекратяването му. Неоснователно е и твърдението, че липсвали данни до кого е адресирано процесното предложение, тъй като видно от същото, то е адресирано до упълномощен представител на „Лидл България ЕООД и Ко „ КД.

От събраните по делото доказателства се установява, че е дадено писмено волеизявление от страна на служителя – ищец за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, поради което и работодателят е разполагал с основанията на чл.325, ал.1, т.1 от КТ да прекрати трудовото правоотношение. Установява се още, че приемането на предложението е станало в деня на неговото постъпване, т.е. в седемдневния срок, предвиден в закона, като също на този ден ищцата е била запозната с неговото приемане. В предложението изрично е посочената датата, от която ищцата, в качеството ѝ на работник е направила искане да бъде прекратено трудовото ѝ правоотношение с ответното дружество, като от тази дата е настъпил и прекратителния ефект на постигнатото съгласие. На същата дата – 07.02.2023г. е издадена и заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, която само е констатирала неговото прекратяване и не е част от фактическия състав на прекратителното основание.

С оглед гореизложеното искът по чл.344, ал.1, т.1 от КТ - за признаване на незаконно уволнението на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ, извършено със заповед №40-РП/07.02.2023г., издадена от ответното дружество чрез пълномощника си Десислава Валентинова Г. и неговата отмяна следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

С оглед изхода на делото по отношение на иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, неоснователен се явява и акцесорния иск с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ – за възстановяване на заеманата от ищцата преди уволнението ѝ длъжност – „ касиер-продавач-сътрудник продажби / обслужващ магазин / „ и с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 от КТ – за осъждане на ответника за заплащане на парично обезщетение за шестте месеца следващи уволнението – от 07.02.2023г. до 07.08.2023г., през които ищецът не е полагал труд по трудово правоотношение в размер на 7515.00 лева / седем хиляди петстотин и петнадесет лева /, ведно със законната мораторна лихва от датата на подаване на исковата молба – 14.03.2023г. до окончателното изплащане на сумата, поради което същите следва да бъдат отхвърлени.

Съгласно чл.224, ал.1 от КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение, работникът или служителят има право на парично

обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност, като съгласно ал.2, обезщетението се изчислява по реда на чл.177 от КТ към деня на прекратяването на трудовото правоотношение.

В тежест на ищцата е да докаже, че е имала право на платен годишен отпуск за съответната година, който не е ползван.

За установяване на дължимите суми за трудово възнаграждение и обезщетение, е прието заключението на изготвената по делото съдебно – счетоводната експертиза.

Видно от същото в периода от 01.01.2023г. до 06.02.2023г., ищцата е имала право на два дни платен годишен отпуск. Поради това и при прекратяване на трудовото правоотношение, за работодателя е възникнало задължението за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 2 дни. Това обстоятелство е посочено и в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение. Размерът на това обезщетение възлиза на 119.98 лева според констатацията на горепосочената експертиза.

От заключението на вещото лице се установява, че неизползваният от ищцата платен годишен отпуск бил посочен във фиша ѝ за начислена заплата за месец февруари 2023г., като отпуск с право на ползване през текущата година. Посочено е, че след приспадане от възнаграждението за месец февруари на задължителните осигуровки, които се начислявали за сметка на служителя, ищцата е следвало да получи 346.20 лева нетна заплата. Тази сума е била преведена от ответното дружество по банковата сметка на ищцата на 15.03.2023г. с платежно нареждане за кредитен превод и с основание за превода – „ работна заплата за м.02.2023г. „. Отразено е още, че в преведената от ответното дружество сума от 346.20 лева, е било включено обезщетение в размер на 119.98 лева, което се дължало за неизползваните от ищцата два работни дни платен годишен отпуск за 2023г. на основание чл.244 от КТ.

Съгласно чл.228, ал.3 от КТ, обезщетенията по този раздел, включващ и обезщетението за неизползван платен годишен отпуск, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по – късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичането на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва.

В случая трудовия договор е прекратен на 07.02.2023г., поради което падежът на задължението за плащане на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск е настъпил на 31.03.2023г..

Видно от събраните по делото доказателства, това обезщетение е било платено на ищцата от страна на работодателя на 15.03.2023г., т.е. преди изтичане на срока по чл.228, ал.3 от КТ, поради което искът се явява преждевременно предявен и следва да се отхвърли изцяло.

Претенцията за заплащане на лихва за забава е акцесорна и следва основателността на главния иск, поради което също следва да бъде

отхвърлена.

Съдът констатира, че производството в настоящия случай не следва да се движи по реда на „ Бързото производство „, тъй като с исковата молба ищецът е предявил освен исковете с правно основание, както следва - чл.344, ал.1, т.1 от КТ, чл.344, ал.1, т.2 от КТ, чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 от КТ и иск с правно основание чл.224, ал.1 от КТ, който иск по чл.224 от КТ не подлежи на разглеждане по реда на бързото производство, а по общия исков ред.

В този случай и с оглед разпоредбата на чл.310, ал.3 от ГПК, според която при съединяване в една искова молба на иск от посочените в ал.1 с иск, който подлежи на разглеждане по общия ред, бързо производство не се допуска.

С оглед горното съдът следва да отмени протоколното определение от дата 01.08.2023г. в частта, в която е обявил, че от датата на произнасяне на решението – 14.08.2023г. започва да тече срока за обжалване на решението съгласно чл.315, ал.2 от ГПК. Следва да се дадат и указания, че решението подлежи на обжалване по общия ред – в двуседмичен срок от съобщението.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

В исковото производство ответното дружество е направило разноски в общ размер на 2750.00 лева / две хиляди седемстотин и петдесет лева /, от които 350.00 лева – внесен депозит за вещо лице и 2400.00 лева – адвокатско възнаграждение, които при този изход на спора и съгласно чл.78 от ГПК следва да бъдат присъдени в тежест на ищцата.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. В. Б., ЕГН:***** чрез процесуалния й представител адв.Г.П. от АК – Враца против „ ЛИДЛ България „ ЕООД ЕНД КО КД, ЕИК:131071587, със седалище и адрес на управление с.Равно поле, общ.Елин Пелин, обл.София, ул.“ Трети март „ №1, представлявано от „ Лидл България „ ЕООД, със седалище и адрес на управление с.Равно поле, общ.Елин Пелин, обл.София, ул.“ Трети март „ №1, ЕИК:130993772 икове както следва:

- с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ - за признаване на незаконно уволнението, извършено със заповед №40-РП/07.02.2023г., издадена от ответното дружество чрез пълномощника си Д В Г. и неговата отмяна;

- с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ – за възстановяване на заеманата от ищцата преди уволнението й длъжност – „ касиер-продавач-сътрудник продажби / обслужващ магазин / „;

- с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 от КТ – за осъждане на ответника за заплащане на парично обезщетение за шестте месеца следващи уволнението – от 07.02.2023г. до 07.08.2023г., през които ищецът не е полагал труд по трудово правоотношение в размер на 7515.00 лева / седем хиляди петстотин и петнадесет лева /, ведно със законната мораторна лихва от датата на подаване на исковата молба – 14.03.2023г. до окончателното изплащане на сумата;

- с правно основание чл.224, ал.1 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 120.00 лева / сто и двадесет лева /, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2023г. в размер на 2 работни дни, ведно със законната мораторна лихва от датата на подаване на исковата молба – 14.03.2023г. до окончателното изплащане на сумата;

ОСЪЖДА на основание чл.78 от ГПК С. В. Б., ЕГН:***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ ЛИДЛ България „ ЕООД ЕНД КО КД, ЕИК:131071587, със седалище и адрес на управление с.Равно поле, общ.Елин Пелин, обл.София, ул.“ Трети март „ №1, представлявано от „ Лидл България „ ЕООД, със седалище и адрес на управление с.Равно поле, общ.Елин Пелин, обл.София, ул.“ Трети март „ №1, ЕИК:130993772, сумата от **2750.00 лева** / две хиляди седемстотин и петдесет лева /, представляваща сторените в исковото производството разноси.

ОТМЕНЯ ПРОТОКОЛНО ОПРЕДЕЛЕНИЕ ОТ 01.08.2023г. в частта, в която е обявено, че от датата на произнасяне на решението – 14.08.2023г. започва да тече срока за обжалване на решението съгласно чл.315, ал.2 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Врачанския окръжен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Съдия при Районен съд – Козлодуй: _____